

det ærede Medlem ikke protesteret imod, at Indtægten deraf ikke kom ind paa Finantsloven, eller gjort Noget for at faae den ind paa Finantsloven. Jeg har ikke mærket Noget til, at han har gjort det; jeg har ikke hørt ham udtale sig derom, og man vil altsaa se, at den ærede Ordfører er fuldstændig i Modstrid med sin Fortid. (Afbrydelse af Berg.) Ja, det morer det ærede Medlem, at han endnu kan blive kaldt Ordfører, men jeg haaber, at jeg ikke ret længe skal blive ved med Feiltagelsen. Altsaa, hvad enten jeg ser hen til den ærede forhenværende Ordførers tidligere Stilling, eller jeg ser hen til den faktisk bestaaende Tilstand, er det et stort Fremskridt, herfter, og det er ikke alene paa dette Punkt, at denne Finantslov bærer Fremskridt i sig, men det er tillige paa adskillige andre; jeg henviser blot til Theatret, Skolelærerne og det Punkt, vi her have faaet ind. Man kan sige længe nok, at det er en Seir for Ministeriet, Fremtiden vil vise, at det er Seir for Folkethinget.

**Søjmark:** Da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i Gaar viste mig den Ære at henvende nogle Bemærkninger til mig, tænkte jeg virkelig i første Dieblit, at det var personlig Belvillie, der havde dikteret ham dem, thi det forekom mig, at de indeholdt en hel Del faderlige Formaning, Bebrejdelser og gode Raad. Vel vare de — men det undrede mig ikke saa meget, da de kom fra det ærede Medlem — til sine Eider ledsagede af en vis overlegen Selvfølelse, der endogsaa undertiden udbarede til, om jeg saa maa sige, en Art Skolemesterering. Men det varede ikke længe, inden jeg kom ud af min Bilsfarelse; for da jeg mærkede, at det ærede Medlem greb til et Vaaben, som jeg ikke tror, han ret godt forstaaer at bruge, nemlig: forsøge at være vittig og derved tilføje mig Dødsstødet, blev det mig aabenbart, at det ikke var personlig Belvillie, der dikterede hans Udtalelser. Hvor kan det dog egentlig være, tænkte jeg; vi ere jo enige i Realiteten; skulde det maasse være et Udbrud af ondt Lune eller daarligt Humør paa Grund af Lidsomstændighederne? Da jeg i Gaar begrundede det Forslag, som jeg med Flere har stillet, tillod jeg mig at sige, at det var en Opgave for mig her paa Thinget at se at bringe et positivt Udbytte ud af vore Forhandlinger, og at jeg ikke kunde lade mig nøie med tomme Demonstrationer. Er det ærede Medlem ikke enig med mig deri, at vi skulle se at naae et virkelig, positivt Udbytte? Tomme Demonstrationer baade hærken os eller Landet ret meget. Og vil desuden det ærede Medlem ikke være enig med mig i Et: at Rigsdagen har ikke blot en Ret, men ogsaa en bestemt Pligt — det har i hvert Fald Sagen hævdet stærkere end det ærede Medlem, — til at have Tilsyn med, hvorledes de Pengemidler, der bevilges paa Finantsloven, blive forvaltede? Men er

det nu ikke det, jeg har tilstræbt, dels ved mine Udtalelser og dels ved det af mig stillede Forslag, at faae Tilsyn med, hvorledes de Pengemidler, der bevilges til Høiskolerne, blive brugte? Nu erindrer jeg nok, at det ærede Medlem sagde, at dette var et saa lille og ubetydeligt Spørgsmaal. Jeg skulde huske meget feil, om der ikke tidt er reist Forhandlinger her om Summer af mindre Betydning end den her omtalte. Saa blev der endvidere yttret Noget om en „Forestilling“, der her opførtes, om at „falde hinanden i Armene“. Det er Udtalelser af den Bessaffenhed, at jeg skal skjænte det ærede Medlem dem; jeg har saa megen Agtelse for mig selv, at jeg ikke vil indbegaa lige Udtalelser. Der taltes dernæst om et mellem Ministeren og mig bestaaende Tillidsforhold. Jeg vil nu gjerne spørge det ærede Medlem: Er det at vise Tillid til en Regjering, naar vi sige: Den Sum, som Regjeringen hidtil har kunnet uddele efter sit eget Skøn, kunne vi ikke længere finde os i fordeles paa den Maade. Vi første bestemte Regler i saa Henseende. Naar dernæst Ministeren har afgivet en bestemt Erklæring om, at denne Sum i det kommende Finantsaar vilde blive uddelt efter saadanne faste Regler, saa veed jeg virkelig ikke, om man her kan tale om nogen særlig Tillid. (Afbrydelse). Eller er det at vise Tillid, som de Herrer her bagved sige, at Forslaget igjen er taget tilbage? Er det noget Nyt, er det Noget, der første Gang sker, især naar man allerede har faaet et bestemt positivt Udbytte i Ministerens Erklæring? Jeg skulde dog minde de Herrer om, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og Andre ikke blot have været med til at tage deres egne Forslag tilbage uden at have faaet noget Udbytte af dem, men endog selv have stemt imod dem. Jeg forstaaer da virkelig ikke, hvorledes man her kan tale om Tillid. Man foreslaar jo her, at af den Sum, som Ministeren hidtil har kunnet raade over efter Forgodtbefindende, nemlig 28,000 Kr., skal han for Fremtiden kun efter sit eget Skøn kunne anvende de 8,000 Kr., medens Resten skal fordeles efter faste Regler. Jeg har ondt ved at forstaa, at Fremsettelsen af et saadant Forslag skulde være at vise større Tillid end at lade Forholdet blive som hidtil. Man talte endvidere om, at der her forhandlede med Ministeren. Jeg kunde have lyst til at rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, har han ikke lige siden 1866, da han i Samstemning med Regjeringen arbejdede paa at gennemføre en Grundlovsforandring, staaet i Opposition til enhver Regjering, og har han ikke desuagtet forhandlet med disse Regjeringer? Har det ærede Medlem ikke selv været Medlem af eller endog Formand for det Udvalg, der behandlede et af de første Lovforslag, som siden den Tid er blevet vedtaget her i Rigsdagen? Har det ærede Medlem ikke baade her i Salen og i Udvalg for-